

ความเมตตาของหลวงปู่

นถมล ธรรมรัตน์

R20011

ฉันชื่อ นถมล ธรรมรัตน์ (จุประเสริฐ) รับราชการครูอยู่โรงเรียน
ธรรมาธิปไตย อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี ฉันเป็นลูกคนโตของครอบครัว
ชีวิตในวัยเด็กพอรับราชการเป็นครูใหญ่ แม่เป็นแม่บ้านและค้าขายด้วย เราอยู่
รวมกันกับยาย โดยมีครอบครัวของย่าอยู่ติดกัน ยายชอบสวดมนต์นั่งสมาธิ ย่า
ชอบไปทำบุญที่วัด มีฝีมือทางทำขนมหวาน เมื่อมีงานย่าจะไปช่วยทุกครั้ง ทุกวัน
พระย่าจะไปค้างคืนที่วัด เมื่อจบชั้นมัธยมแล้วฉันได้เข้าเรียนต่อที่กรุงเทพฯ สำเร็จ
การศึกษาปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร แล้วกลับไปรับ
ราชการที่บ้านเกิด

จากนั้นมีโอกาสได้ทำงานรับใช้ ๗ พรรษา หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล โดยท่านและ
คณะไปสร้างค่ายหลวงบ้านไร่ เพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงนำเสื่อป่าไปล้อมรอบที่บ้านไร่โพ
ธารามหลายครั้ง ในช่วงนั้นท่านได้ไปแสดงปาฐกถาเรื่อง การพัฒนาการศึกษา ถวาย
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ในปาฐกถานั้นกล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาที่ต้องเริ่ม
ปลูกฝังตั้งแต่ยังเยาว์ สิ่งที่เราต้องการคือความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
จึงสร้างโรงเรียนธรรมาธิปไตยขึ้น ฉันได้เข้าไปทำงานเป็นครูรุ่นแรกที่ทดลองใช้
แนวการสอนของท่านอบรมเด็ก ได้เห็นการทำงานของท่านซึ่งเป็นปูชนียบุคคลทาง
การศึกษา ท่านมีพรหมวิหาร ๔ เป็นหลักธรรมที่ปฏิบัติ ทุ่มเทเสี่ยสละ ท่าน
ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง ใกล้เคียงปีใหม่ท่านไปเยี่ยมพร้อมกระเช้า ท่านบอกว่า

กระเช้านี้ลูกศิษย์นำมาให้ ผลไม้นี้เป็นผลไม้จากต่างประเทศ ผมเคยทานแล้วแต่เด็ก พวกนี้คงยังไม่เคย ให้นำไปแบ่งให้เด็กๆ และสอนเด็กเรื่องผลไม้ด้วย

ขณะที่สอนนั้นเกิดท้อใจ เพราะการศึกษาเป็นงานที่ให้ผลช้ามาก จึงขอย้ายออก ท่านเรียกไปพบแล้วบอกว่า ท่านมาทดลองสอนให้เด็กเป็นคนดี รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ งานนี้หนักท่านเข้าใจ แต่ขอให้อดทน มองไปที่จุดหมายปลายทางข้างหน้า แล้วเดินต่อไปให้ถึง นึกว่าเราทำบุญร่วมกัน พร้อมกับให้บัตรคั่นหนังสือมา ๒ ใบ มีข้อความว่า “ทำดี ดีกว่าขอพร ทำชั่ว จะวอนให้ทะเลช่วยบ่มีไหว” และ “ดีอยู่ผู้ใดนิทาน ผลความอิจฉา ก็กลับไปหาคนพาล” ฉันทำงานต่อจนท่านถึงแก่กรรม

ฉันเริ่มมีชีวิตครอบครัว โดยแต่งงานกับพ.ต.ท.อำนาจ จูประเสริฐ และเราเริ่มไปวัดอัมพวันด้วยกัน โดยมีแม่เป็นผู้แนะนำ แม่ฟังวิทยุเรื่องสัตว์โลกฯ เราไปปฏิบัติครั้งแรกในช่วงปีใหม่ ซึ่งมีผู้ไปปฏิบัติเยอะมาก ยอมรับว่าไม่ได้อะไร หลังจากนั้นก็ไปในช่วงปิดเทอมอีก ก็ยังคิดว่าไม่ได้อะไร เริ่มทบทวนว่าทำไมเราจึงไม่ก้าวหน้า เกิดจากอะไร น่าจะเริ่มจากทาน ศีล และภาวนา จึงกลับไปทำบุญใส่บาตรในตอนเช้า พยายามรักษาศีล ๕ ให้ได้มากที่สุด และสวดพาหุงมหากาทุกคืน การสวดจะพยายามสวดโดยไม่ใช้หนังสือ เพราะหลวงพ่อบอกให้ทิ้งตำรา สวดให้คล่องปากจะได้คล่องใจ คาถาจึงจะขลัง

ชีวิตต่อมาเริ่มพลิกผัน เนื่องจากสามีประสบอุบัติเหตุขณะขับรถกลับบ้าน ตำรวจโทร.มาแจ้งในตอนดึก ฉันคิดว่าแค่รถเสียหรือเกิดอุบัติเหตุเล็กน้อย แต่ตำรวจบอกว่า ช่วยไม่ทันแล้ว ให้ไปที่วัด ความรู้สึกของคนที่ประมาทในชีวิตไม่ได้เตรียมใจไว้เลย ทำให้ชีวิตจิตใจทุกข์ทรมานมาก เข้าใจซึ่งถึงคำเปรียบเทียบที่ว่าเหมือนตคนราก็คราวนี้เอง จริงอยู่นั้นเคยพบกับความสูญเสีย การพลัดพรากจาก

ยายและย่ามาก่อนแล้ว แต่สถานการณ์ไม่เหมือนกัน ยายฉันก่อนตายมีอาการหอบ ซึ่งเป็นโรคประจำตัว ฉันให้ยายย แต่ยายแคะมไว้ไม่กลืน แล้วนอนลง ลักครู่ยายพูดว่า นิมนต์นั่งก่อน เห็นพระไหม เอาเงินไปซื้อน้ำขวดมาถวายพระด้วย ฉันซึ่งยังไม่มีความรู้ทางธรรมก็เขย่าวัยย แล้วปลุกแม่มาช่วยดู ยายฟื้นกลับมาแล้วต่อว่าทำแบบนี้บาปนะ ยายอยู่ต่อมาได้อีก ๒-๓ วัน รोजนหลานซึ่งอยู่กรุงเทพฯ เดินทางกลับมาครบ ยายก็ลุกขึ้นมาไอ แม่และน้องชายเข้าไปประคอง แล้วยายก็จากไปอย่างสงบและสะอาด ซึ่งเป็นผลบุญที่ยายชอบสวดมนต์ และนั่งสมาธิทั้งก่อนนอนและตอนเช้า ส่วนย่าจากไปห่างจากยายไม่ถึง ๗ วัน ฉันรับรู้ว่าโลกหน้ามีจริง บุญกุศลที่ทำส่งผลให้ไปสู่สุคติได้จริง

แต่เมื่อสามีเสียชีวิตเป็นเหตุการณ์กระทันหัน เพราะก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ สามีได้โทรศัพท์บอกว่าจะกลับบ้าน ให้รอด้วยอย่าเพิ่งหลับ ฉันจึงคอย แต่ได้พบกับศพที่นอนมาในผ้าขาวที่ชุ่มไปด้วยเลือด ทำให้ฉันขาดสติ ฉันร้องไห้เสียใจมาก บอกน้องสาวว่าไม่ไหวจะซ้อค น้องร้องไห้บอกว่า ถึงไม่มีสามีแต่ก็ยังมีย่อมแม่และน้องๆ ถ้าเป็นอะไรไปใครจะทำศพให้สามี ขณะที่ไปวัดเพื่อทำพิธี มีเสียงหนึ่งถามว่าคิดหรือยังว่าจะมอบอะไรให้กับแขกในงานพระราชทานเพลิงศพ ฉันคิดถึงหนังสือสวดมนต์และหลวงพ่อบัณฑิต วันรุ่งขึ้นฉันเดินทางไปวัดอัมพวันพร้อมกับครอบครัว แต่ก่อนไปฉันไม่ลืมเข้าห้องพระ สวดมนต์อธิษฐานถึงหลวงพ่อบอกเล่าความรู้สึกพร้อมกับร้องไห้ไปด้วย

เมื่อฉันเดินทางไปถึงวัดพร้อมกับนำผ้าไตรไปถวายเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้สามี หลวงพ่อนั่งรออยู่ ท่านรับผ้าไตรจากฉันพร้อมกับบิณฑบาตให้ทันที เมื่อเสร็จสิ้นพิธีการแล้ว ท่านเมตตาให้สติฉันและเทศน์ให้ฉันรู้สึกว่ามีชีวิตเพื่อทำ ความดี พร้อมทั้งคติธรรมว่า คนเราพบกันเพื่อรอเวลาจาก ได้มาเพื่อรอเวลาเสีย มีเพื่อรอเวลาหมด ท่านสอนให้ฉันพอแล้วสำหรับครอบครัว สุขก็เคยมี ทุกข์ก็เคยรู้ พร้อมกับให้ผ้าไตรมา

๑ ชุด เงินช่วยงานฉันอีก ๓,๐๐๐ บาท ท่านเขียนหน้าซองช่วยงานให้ด้วยความเมตตา บอกฉันว่า “หลวงพ่ช่วยงานหนู เสร็จธุระแล้วกลับมาหาหลวงพ่อนะ หลวงพ่อเป็นที่พึ่งของหนูได้” เมื่อคุณาพิกาแล้วท่านพูดว่า “ปลอดภัยแล้ว เดินทางกลับได้” ฉันและแม่ซาบซึ่งในความเมตตาที่หลวงพ่มีให้ฉันและครอบครัว และช่วยต่อชีวิตฉันให้มีโอกาสได้อยู่เพื่อสร้างกุศลต่อ

งานพระราชทานเพลิงศพเป็นไปอย่างดี ได้รับเกียรติอย่างสูงจากท่านผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ท่านพลโทสาโรจน์ ปัญญา พร้อมด้วยผู้บังคับบัญชา เพื่อนนายตำรวจ เพื่อนร่วมรุ่นทหารเรือ และแขกจำนวนมาก มีกองเกียรติยศเป่าแตรนอนอย่างสมเกียรติสมศักดิ์ศรี ฉันรู้ว่าสิ่งที่เกิดสิ่งที่เป็นอยู่นี้คือบารมี นี่คือการเมตตาที่ หลวงพ่มีให้ เพราะมีสิ่งมหัศจรรย์ที่จะต้องเล่าถึงคือ วันที่หลวงพ่รับผ้าไตรและแผ่เมตตาให้สามีนั่น ตรงคลองใกล้กับหาดปึกเตียน ห่างจากจุดที่สามีเสียชีวิตไม่ถึง ๑๐ ก้าว ก็เกิดอุบัติเหตุ มีรถชนต้นไม้และมีผู้เสียชีวิต เหตุการณ์นี้ฉันได้รับรู้เมื่อฉันเดินทางไปปิดคดีและดูจุดเกิดเหตุ เจ้าของบ้านใกล้กับที่เกิดเหตุได้เล่าให้ฟัง

หลังจากที่หลวงพ่ให้สติฉัน ฉันเดินทางกลับมาจัดการเรื่องศพด้วยบุคคลิกใหม่ หลายคนบอกว่าฉันเปลี่ยนไปมาก และสอบถามถึงการทำได้อย่างรวดเร็ว ฉันดีใจที่หนังสือที่นำไปแจกในงานทำให้หลายคนเริ่มสวดมนต์ตาม และมาปฏิบัติธรรมในเวลาต่อมา

หลังจากงานศพเสร็จสิ้นแล้ว ฉันยังต้องจัดการปัญหาต่อมา ซึ่งในตอนแรกจิตฉันตก แต่ได้ผู้ปฏิบัติธรรมเตือนให้สติ ฉันจึงนึกถึงคำเตือนของหลวงพ่ได้ว่า “จำคำของหลวงพ่ไว้ให้ดี ข้างหน้ายังมี เมตตา นะ เมตตาให้หนักๆเข้าไว้” ฉันปฏิบัติตามโดยไม่สงสัยไม่ลังเล แล้วฉันก็พบว่าสิ่งที่หลวงพ่บอก ช่วยให้ฉันแก้ไขปัญหาใน

ชีวิตได้อีก หลังจากนั้นฉันกลับเข้าวัดไปปฏิบัติธรรม ขณะปฏิบัติฉันร้องไห้มาก ร่างกายก็เกิดเวทนาแทบขาดใจ จิตเริ่มคิดว่าระหว่างร่างกายกับจิตใจที่เจ็บ อันไหนเจ็บมากกว่า ทำให้เกิดปัญญารู้ทัน ระวังความโศกไปได้ กิคมุมกลับว่าเมื่อมีทุกข์ ถึงที่สุดก็ได้ธรรม

ฉันเริ่มเข้าไปช่วยงานตอบแทนพระคุณและความเมตตาของหลวงพ่อ โดยเริ่มตั้งแต่พาคณะไปร่วมในงานทำบุญ ๑๔ ตุลาคม ในช่วงแรกเราเลี้ยงบะหมี่กึ่งถ้วย เพราะเป็นของอร่อยของบ้านเรา แต่เชื่อใหม่ว่าทั้งคณะที่ไปไม่มีใครทำร้านอาหารหรือขายบะหมี่กันเลย ปีต่อมาฉันชวนญาติที่ระนองซึ่งทำอาหารอร่อย มีร้านอาหารอยู่ ไปทำน้ำยา ปักซ์ได้ให้ คณะแม่ครัวผู้สูงวัยขอไปช่วยปีละครั้ง เนื่องจากระยะทางไปไกล นอกจากไปตั้งโรงทานแล้ว ฉันยังมีโอกาสได้ช่วยงานที่ศาลาทะเบียน โดยมีแม่ชีสมคิดและคณะเจ้าหน้าที่ให้โอกาสและฝึกหัดให้ฉันปฏิบัติอย่างมีสติ ได้ร่วมสร้างบุญกุศลในพระพุทธศาสนาด้วยกัน งานนี้เป็นภารกิจและทดสอบไปพร้อมกัน โดยไม่ต้องหลับตาปฏิบัติ ขณะที่ฉันปฏิบัติงาน ฉันพยายามยกจิตใจให้มีเมตตา รู้ว่าบางคนมีทุกข์เต็มหัวใจ ยังไม่พร้อมที่จะฟังอะไร ยังต้องได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อเหมือนที่ฉันเคยได้รับ บางคนไปหลายครั้งเพราะเขาปฏิบัติแล้วได้ผล ชีวิตเขาดีขึ้น แก้ปัญหาต่างๆได้

ฉันมีโอกาสดำเนินสร้างบุญอีกครั้งด้วยธรรมทาน ฉันและเพื่อนๆ รวมถึงครอบครัว ได้ร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือสวดมนต์การ์ตูนแจกให้นักเรียนอนุบาลที่สอนพร้อมทั้งขอความร่วมมือให้ช่วยสอนอ่านและสวดให้ลูกฟังเมื่ออยู่บ้าน มีผู้ปกครองรายหนึ่งเขียนมาต่อว่า “เด็กอ่านหนังสือออก หรือ” ฉันจึงคิดแก้ปัญหาว่า ทำอย่างไรจึงจะช่วยให้เด็กอ่านหรือรู้เรื่องได้ทุกคน ขณะนั้นการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่นิยมใช้ในการศึกษา ฉันมองดูการ์ตูนชีวิตประวัติหลวงพ่อ การ์ตูนสวดมนต์ และคิดทันทีที่เราต้องสร้างสิ่งที่เด็ก

สนใจ นั่นคือการดู ยิ่งถ้าเป็นภาพที่เคลื่อนไหวและมีเสียงด้วย คงจะช่วยให้การ
สอนธรรมะในระดับอนุบาลได้ผล เริ่มทำเค้าโครงงาน เรียงลำดับเนื้อหา จัดทำ
เป็นบท เริ่มจากวัดอัมพวัน เล่าประวัติความเป็นมา เมื่อรู้จักวัด เกิดศรัทธาแล้ว จึง
แนะนำเรื่องราวของหลวงพ่อดีซึ่งเป็นเจ้าอาวาส โดยภาพจากหนังสือชีวประวัติ
เพื่อให้เด็กสนใจและเข้าใจถึงกฎแห่งกรรม ซึ่งเนื้อหาของเรื่องราวสอดคล้องกับแนว
การสอนของ ฯพณฯ ม.ล.ปิ่น มาลากุล ที่ให้สอนศีล ๕ เน้น ๓ ข้อ คือ ห้าม
ฆ่าสัตว์ ห้ามพวดยุค และห้ามลักทรัพย์ ส่วนศีลข้อ ๓ และข้อ ๕ ในวัยเด็ก ยัง
ไม่มีการละเมิด ต่อจากนั้นเป็นบทสวดมนต์ การนั่งสมาธิ และจบด้วยการแผ่
เมตตา

ฉันเขียนเล่าเรื่องราวของฉันในวันนี้ เพื่อให้ทุกคนที่หมดกำลังใจ ท้อแท้ มี
ความทุกข์ได้รู้ว่า เมื่อทุกข์แล้วก็ยังมีโอกาสสุขได้ ด้วยเมตตาของหลวงพ่อดี ทุก
วันนี้ฉันมีความสุข ภูมิใจที่ได้มีโอกาสทำดี สร้างกุศลด้วยการสร้างสื่อธรรมะ มี
โอกาสตอบแทนพระคุณของหลวงพ่อดี ด้วยการนำคำสั่งสอนของหลวงพ่อดี ซึ่ง
เปรียบเสมือนครูบาอาจารย์ทางธรรม ไปเผยแผ่ให้ทุกคนได้มีโอกาสปฏิบัติธรรม
ทุกครั้งที่ทำความดีฉันจะนึกถึงหลวงพ่อดีที่ให้โอกาส ให้สติว่าเราต้องมีชีวิตอยู่เพื่อ
สร้างความดี ฉันไม่รอให้รวย ไม่รอเวลาว่าเมื่อนั้นเมื่อนี้ถึงจะทำ เพราะอาจจะไม่
มีโอกาสนั้นในชาตินี้

บุญใดที่ฉันได้รับ ไม่ว่าจะเป็นการทำบุญให้ทาน ธรรมทาน การสร้างกุศล
ด้วยการอบรมเยาวชนให้เป็นคนดี หรือการปฏิบัติใดๆที่เป็นบุญกุศลของฉัน ขอให้
หลวงพ่อดีได้รับในอันส่งผลบุญนั้นด้วยเทอญ